

Luật cho người thay thế

- Anh đã có người yêu, thứ anh cần chỉ là niềm vui ở bên em. Em cần anh, cần người chống lưng.

Tôi là một nhân viên bình thường trong một công ty bình thường, tôi thích ngủ hơn dậy sớm, tôi thích chơi hơn làm việc và tôi thích giàu hơn là nghèo. Nhưng mà tôi lại không phải là lọ lem, cả cuộc đời tôi lao đầu vào công việc chỉ để kiếm lấy một chút tiền, vì đồng tiền lót cho dạ dày, lót cho bước chân tôi trên con đường dài chông chênh.

Tôi đã gặp anh.

Anh không giàu có, nhưng gia đình khá giả, mức lương ổn định và có quyền uy hơn tôi. Anh là trưởng phòng của bộ phận tôi.

Anh không quá đẹp, nhưng lại có cách giao tiếp cuốn hút, không quá cởi mở nhưng lại không quá ngạo mạn. Anh biết cách đối nhân xử thế, ít nhất là tôi thấy như vậy.

Nếu nói hoàng tử là ước mơ của thiếu nữ, thì anh chính là sự tìm kiếm của đám phụ nữ chúng tôi.

Chúng tôi đã lớn, ít ai còn trẻ và không có ai là chưa từng trải nghiệm qua sự khắc nghiệt của sự sống. Thời gian đã đem lại cho con người ta nhiều trải nghiệm mới, đồng thời cũng khiến con người ta hạ thấp tiêu chuẩn làm người của mình xuống.

Nếu như khi còn bé tí tẹo – cái tuổi còn ôm chân mẹ làm nũng kể chuyện cổ tích, tôi ước mơ mình sẽ hóa thân vào cô bé lọ lem, được bà tiên giúp đỡ, khoác lên mình bộ váy lung linh, đẹp đẽ nhất để nắm lấy tay của chàng hoàng tử đẹp trai nhất, hoàn hảo nhất.

Rồi lớn lên, cái tuổi mà không ôm tiểu thuyết tình yêu thì ôm những bộ phim hàn ẩm áp, tôi không còn ước mơ đến một chàng hoàng tử ẩm áp, hiền lành, đẹp trai nữa. Tôi khi ấy sẽ thích những chàng trai có cá tính, nụ cười lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm đặc biệt là anh chàng ấy sẽ rất đẹp trai, nhà bụi và chất

đầy tiền. Tôi sẽ ước mơ rằng tôi là cô gái bình thường, in dấu chân vào từng ngõ ngách trái tim của anh và vỗ về tâm hồn tổn thương của anh.

Nhưng mà những chàng trai ấy thì ít nhưng những cô gái bình thường như tôi thì lại quá nhiều.

Tôi không nói tôi sôi đời, nhưng tôi nói tôi đã trải qua ít nhiều thăng trầm của cuộc sống, trải qua vài mối tình dần dà tôi hiểu được rằng : Cuộc sống không phải là màu hồng phớt hay màu hồng cánh sen rực rỡ.

Cuộc sống chỉ là một màu sắc được tạo thành muôn vàn màu sắc khác hòa trộn lại với nhau mà thôi.

Từ đó tôi nghĩ rằng, người sau này tôi lấy làm chồng, không cần giàu, chỉ cần thu nhập ổn, ngoại hình không cần đẹp, chỉ cần ưa nhìn là ổn, tính cách không cần giống tiểu thuyết, chỉ cần yêu tôi và tôi yêu người đó là ổn...

Chỉ tiếc là tiêu chuẩn như thế vẫn quá khó.

Như đã nói, anh chàng trưởng phòng của tôi chính là người hoàn toàn đạt được yêu cầu của tôi đưa ra. Nhưng lại tiếc một điều, anh ta là cái chậu đã cắm hoa lên rồi, tôi không thể bắt hoa đập chậu được!

Đành thế!

Chỉ là tôi không ngờ rằng, tôi đã gặp anh trong tình trạng thảm hại nhất. Tôi bị người ta chơi xấu, ăn cắp đồ án để nộp lên cho anh. Khi ấy tôi chỉ biết căm tức, ầm ứ trong lòng vì tôi không có chứng cứ, tài liệu trong máy đã bị tên đó xóa sạch.

Bao nhiêu công sức của tôi dường như đổ sông đổ bể!

Tôi không cam lòng!

Tại sao chứ?

Có phải vì chút tiền thưởng mà người ta có thể ăn cắp chất xám của người khác không? Ngay cả khi đó là kẻ ngày nào cũng gặp trong công ty, sáng gặp, tối gặp, chiều gặp?

Tôi bật cười!

Hôm đấy, phòng tôi ăn mừng vì “đồ án bị ăn cắp” của tôi. Tôi chỉ biết thu lu người mình lại vào góc phòng, nốc hết ly này đến ly khác, tôi cảm thấy như cuộc đời thật bất công, tại sao lại có thể đối xử như vậy với tôi cơ chứ?

Cách nhìn của tôi về thế giới này càng ngày càng trở nên tiêu cực.

Đêm ấy tôi say bí tỉ, tôi lảo đảo bước ra ngoài đường trong đêm gió buốt thịt, tôi bật khóc tức tưởi.

Tôi suy nghĩ : Nếu như tôi nói ra đồ án đó là của tôi, liệu mọi chuyện có khác không?

Tôi quỳ xuống bên gốc cây vệ đường nôn, nước mắt cứ chảy măn măn hòa với cái vị chua trong cuống họng khiến cho tôi cảm thấy rất tởm lợm. Tôi nôn càng dữ dội hơn.

Sau khi nôn cả mật vàng ra tôi mới dừng lại thở dốc bên lề đường, tôi loạng choạng tìm trong giỏ sách nhưng mà giỏ sách của tôi đâu?

Tôi lơ mơ đoán ra rằng tôi đã để quên mất giỏ sách ở chỗ tiệc tùng ban nãy. Tôi loạng choạng bước được bước không về nhà hàng khi nãy.

Bỗng nhiên tôi vấp phải hòn đá, cộng với hơi men tôi không đứng vững được ngã nhào về phía trước. Tay chân chà sát với mặt đường rách toạc da nhưng tôi lại không cảm thấy đau.

Tôi nằm đấy cả một lúc lâu, nước mắt lại chảy ra.

- Vỵ, em có sao không? – Một giọng nam trầm vang lên bên tai tôi, bế xốc tôi dậy.

Tôi từ từ dụi mắt, mở mắt ra, gương mặt thân quen nhưng lại lạ lẫm vô cùng. Đây là trường phòng sao? Sao anh lại ở đây? Tôi dẩy ra khỏi vòng tay ấm áp của anh, tôi muốn đứng.

- Em yên nào, để tôi đưa em về! – Anh bế tôi trên tay, từng bước chân anh đi rất nhẹ nhàng, lại rất êm ái, tôi cứ như thế chìm dần vào giấc mộng dài.

Khi tôi tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, đầu tôi đau như búa bổ, tôi từ từ mở mắt ra, ánh sáng chói lóa khiến tôi không kịp thích nghi.

Nhưng mà ánh sáng sao?

Nhà tôi luôn kéo rèm làm sao lại sáng như vậy?

Tôi mở tròng mắt ra, đúng là căn nhà khác! Đây đâu phải nhà tôi?

Tôi lại nhìn bộ đồ mình đang mặc rồi khẽ thở phào :

- Là bộ đồ tối qua!

Tôi vò mái tóc của mình suy nghĩ : Tối qua tôi đã làm gì nhưng nhận lại chỉ là những cơn đau đầu mới hơn.

Tôi với tay lấy ly nước trắng ở đầu giường rồi nhìn quanh phòng. Bỗng nhiên một mùi thơm nức từ bên ngoài bay vào khiến bụng tôi kêu réo không thôi.

Tôi chậm chạp bước chân xuống giường, tôi chợt nhớ ra điều gì đấy rồi hất tung tấm chăn ra, ga giường trắng tinh hơi nhăn nhúm khiến tôi không còn chút lo lắng nào cả. Tôi rón rén đi ra khỏi phòng ngủ, đi theo mùi thơm tho của thức ăn mà đi đến phòng bếp. Tôi nhìn thấy một tấm lưng vững trãi, mái tóc hơi thẳng thơm, mùi hương từ người đàn ông ấy tỏa ra lấn át cả mùi đồ ăn.

Tôi nắm chặt vạt áo của mình, trái tim khẽ đập mạnh vài nhịp, tay chân tôi luống cuống không biết để vào đâu.

Người đàn ông này còn có thể không quen sao?

- Trưởng phòng, sao lại là anh? – Tôi bất ngờ kêu lên một tiếng.

Anh bất ngờ quay lại nhìn tôi rồi mỉm cười.

- Hôm qua tôi định đem túi xách trả em, ai ngờ lại thấy em nằm trên vệ đường, định là chở em về ai dè em lại đi ngủ mất. Tôi chẳng làm gì em đâu. – Anh vội vàng đính chính.

- Em biết rồi! – Tôi tỏ ra đã hiểu rồi hỏi tiếp. – Thế em về, cửa nhà anh có đang khóa không?

- Thôi, ở lại lát. – Anh chần chừ nói. – Ăn sáng cái rồi tôi đưa em về! – Anh đề nghị.

- Thế còn bạn gái anh? Cô ấy có ghen không đã? – Tôi mặc dù nói thế cũng kéo ghế ra ngồi xuống bàn ăn, đợi anh.

- Cô ấy sang Hà Nội công tác rồi, tuần nữa mới về! – Anh đặt hai đĩa trứng xuống bàn rồi đưa cô vài miếng sandwich với một ly sữa.

- Ra thế! – Cô gật đầu. – Thế mai em dư một vé đi coi kịch, mà không ai đi cùng cả, anh đi chung với em được không? Bỏ tiếc lắm. – Tôi năn nỉ anh.

- Cũng được! Thế hẹn nhau ở đâu? – Anh vừa nuốt một miếng hỏi tôi.

- Ừm, mai qua đón em đi, rồi cùng đi? – Tôi uống một ngụm sữa rồi nói.

- Ok, quyết định vậy đi.

Sau đó, anh đưa tôi về nhà, tôi nhanh chóng tắm rửa rồi thay đồ đi làm. Vừa chạy xuống dưới cửa nhà tôi lại nhìn thấy anh đang đứng đó, dựa lưng vào cửa xe châm một điếu thuốc. Chỉ hút thuốc mà có thể tao nhã như thế sao? Tôi than thầm.

Tôi chạy về phía anh, rồi lau mồ hôi trên trán hỏi :

- Sao anh còn ở đây?

- Chúng ta cùng đi. – Anh dụi điếu thuốc rồi mở cửa vào trong xe, tôi nghếch mặt ra không hiểu gì nhưng cũng không nhiều lời nhanh chóng chui vào trong xe.

- Anh không sợ... – Tôi định hỏi gì đấy nhưng lại thôi, dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, tôi không nên xía vào. Bước đầu tiên như thế đã đạt hiệu quả ngoài mong đợi rồi. Không nên được nước làm tới, nhân viên vẫn tạm thời chỉ là nhân viên.

Anh ta cũng có vẻ không để ý gì đến thái độ của tôi, tiếp tục chạy xe, không khí trong xe im lặng lạ thường, tôi đột nhiên không muốn nói chuyện nhìn ra ngoài cửa xe. Trái tim tôi khẽ khựng lại, âm ỉ đau đau trong tim.

Tôi quay mặt vào trong, cắn răng không để mình bật ra tiếng khóc.

Đã hai năm rồi, người ta cũng đã không còn yêu mình, việc gì phải đau lòng làm gì cơ chứ?

Khi còn cách công ty một khoảng, xe của anh dừng lại bên lề đường. Tôi hiểu ý cũng mở cửa bước xuống xe, thuận miệng chào tạm biệt một câu nhưng tôi không ngờ rằng lời vừa thốt ra lại run rẩy như vừa khóc xong. Tôi im bất động cửa xe lại, lê từng bước đến công ty.

Tôi nhìn trời, nhìn cảnh vật xung quanh, nhìn cây, nhìn lá, nhìn mây nhìn đá, nói chung là nhìn tùm lum thứ. Tôi khẽ cười.

Phải rồi, xung quanh còn bao nhiêu thứ tốt đẹp, việc gì phải vì một người không ra gì mà đau lòng?

.

- Anh có muốn ăn bữa không ? – Tôi đứng bên cạnh anh ríu rít không ngừng, rồi chỉ chỉ lên những bảng thức ăn trên cao hỏi.

- Tùy em thôi. – Anh dịu dàng nói.

Tôi đột nhiên cảm thấy không tự nhiên, tôi không tự nhiên với cách anh dịu dàng với tôi. Trước giờ tuy anh không lớn tiếng trách móc nhân viên nhưng chưa bao giờ dịu dàng như thế. Tôi có thể ảo tưởng một chút không?

- Vây thôi, lát nữa về đi ăn đi. – Tôi đề nghị.

- Ok! Thế em muốn ăn ở đâu? – Anh khoác vai tôi hỏi.

- Ừm... Thế anh nấu ăn thì sao? – Tôi không quan tâm lắm đến cánh tay, cũng thuận đà hơi dựa vào trong vòm ngực vững trãi của anh.

- Cũng được thôi, nhưng em phải phụ nha! – Anh khẽ cù tôi một cái.

- Được được! – Tôi mỉm cười.

Bỗng dưng tôi thấy bình yên lạ thường.

.

Tôi đang ở nhà anh và thực trạng là anh đang nấu cơm và tôi đọc tiểu thuyết trong kệ của anh.

- Anh mà cũng đọc tiểu thuyết sao? – Tôi chọc.

- Của cô ấy. – Anh hơi do dự nói.

Tôi cảm thấy tâm trạng xuống dốc thê thảm, đọc tiểu thuyết cũng như đang nhai sạn. Nhưng rồi tôi từ từ bình tâm lại. Tôi với anh tuy biết nhau đã lâu nhưng mà mới thật sự quen anh thì mới hai ngày nay. Cảm giác này có phải hơi nhanh không? Hay là? Tôi đã cô đơn quá lâu nên bây giờ có một cái cộc để bám víu? Để chứng minh với người yêu cũ tôi vẫn hạnh phúc?

Tôi buông quyển tiểu thuyết xuống nhìn anh.

- Chúng ta là gì? Chúng ta có thể là gì? – Tôi ngẩng đầu lên hỏi.

- Tôi có thể cho em thứ em muốn và ngược lại. – Anh bình tĩnh đáp.

- Thế anh cần gì? Em cần gì? – Tôi thần thờ hỏi.

- Anh đã có người yêu, thứ anh cần chỉ là niềm vui ở bên em. Em cần anh, cần người chống lưng. – Anh nói ra suy nghĩ của anh. Tôi bật cười, ngả người về phía sau. – Chúng ta sẽ là những người thay thế của nhau. Nhưng mà người thay thế thì vĩnh viễn cũng là người thay thế. Em hiểu không?

Tôi bật cười, hóa ra anh nghĩ tôi là người như thế. Mà tôi có lẽ nào không phải người như thế?

- Được, chúng ta ăn nào. – Tôi không đề cập đến vấn đề đó nữa, đặt quyển tiểu thuyết sang một bên rồi bước đến bàn ăn.

Mặc dù vẫn tươi cười nói chuyện nhưng tôi cảm thấy không khí lại ảm đạm

kỳ lạ.

Sau đó anh đưa tôi về, tôi nhón chân hôn anh một cái vào má rồi chạy biến vào nhà. Tôi cười.

Quả thật là ngày hôm sau anh cho tôi thứ tôi cần – chức phó trưởng phòng. Mọi người đều nhìn tôi với một con mắt khác, khinh bỉ có, thần tượng có, kinh ngạc cũng có. Tôi nhếch môi. Phải rồi, đây chính là ước mong của tôi.

Tôi thu dọn đồ đạc ở bàn cũ rồi chuyển đến khu vực đẹp hơn và rộng hơn. Tôi đắc ý cười nhìn kẻ đã cướp đồ án của tôi.

Khi tôi vừa sắp xếp xong chỗ ngồi, anh từ trong phòng đi ra gọi tôi vào nói chuyện.

- Tối nay em bận gì không? – Anh mỉm cười dịu dàng nhìn tôi.

- Tối nay à? Em bận đi với trưởng phòng rồi. – Tôi bật cười khanh khách.

- Thế mình đi đâu? – Anh đứng dậy vuốt vuốt mái tóc mềm của tôi, tôi dựa vào người anh nói.

- Tùy anh vậy!

Tối đó tôi với anh đi coi phim, nhưng là mua đĩa về nhà coi, có lẽ lần trước anh bị người nào đó nhận ra hoặc nhìn thấy người quen. Tôi không để ý lắm vì vốn dĩ tôi cũng không thích chỗ đông người.

- Sau này ngoài khi ở trong văn phòng cứ gọi thẳng tên anh là được rồi, không cần xa cách như thế!

- Được rồi, Vĩ. – Tôi mỉm cười ngọt ngào.

Tôi và Vĩ cứ như thế ngày qua ngày, khi mà bạn gái anh về nước thì anh toàn tâm toàn ý bên người yêu, còn tôi toàn tâm toàn ý cho chức phó trưởng phòng. Thời gian tôi và anh không ở bên nhau có thể dài có thể ngắn, có thể vài tháng hoặc cũng là vài ngày.

Khi gặp lại anh ôm tôi vào lòng.

Tôi luôn hỏi anh.

- Anh này, anh có nhớ em không?

- Nhớ! Nhớ lắm!

Nhưng mà dù nhớ đến mấy cũng không bằng nỗi nhớ anh dành cho người anh yêu. Đó chính là điều tối kỵ không bao giờ nói ra của tôi và anh. Nhưng lần nào tôi cũng buộc miệng nói ra.

- Thế còn người anh yêu thì sao?

- Anh đã nói với em rồi, người thay thế vĩnh viễn là người thay thế, bên cạnh em có thể anh thấy vui nhưng bình yên thực sự chỉ là người anh yêu. Nỗi nhớ dành cho người anh yêu là vô hạn.

Những lúc như vậy giữa anh và tôi chỉ còn lại sự trầm mặc.

Trái tim của tôi như bị kim châm vào như bị một bàn tay ai bóp nghẹn, đau không thể tả. Nhưng mà từ khi nào mà câu hỏi đùa vui của tôi trở nên một đòn sát thương chí mạng của tôi như thế này?

Tôi không biết.

- Đây cô phó trưởng phòng có người theo đuổi này! – Trong khi tôi đang ngồi làm việc thì một nhân viên trong phòng tôi hò hét ầm ĩ rồi dúm bó hoa vào tay tôi.

- Của anh nào vậy? – Tôi mỉm cười ngọt ngào, trái tim tự dưng cảm thấy ấm nóng kỳ lạ. Liệu có phải là anh không?

- Là trưởng phòng thiết kế đó!

Tôi như bị tạt một gáo nước lạnh vào người rồi gượng cười cầm lấy bó hoa đưa lên người. Mọi người trong phòng cũng không để ý nhiều quay lại làm việc.

Vĩ ôm tôi vào lòng khi tôi anh đến nhà tôi, anh nói :

- Mình chia tay đi.

- Tại sao? – Tôi hoảng hốt quay lại nhìn anh, chẳng lẽ người yêu anh biết rồi sao?

- Nghe nói em có người theo đuổi. Em cũng nghĩ đến bản thân một chút đi, kiếm người mà yêu, bên cạnh anh chỉ thiệt thòi cho em. – Chẳng lẽ anh biết tôi yêu anh nên nói như vậy sao?

- Cảm ơn anh, vì ba năm qua luôn ở bên cạnh em. Nhưng cho em hỏi anh hai câu được không? – Tôi mím môi ngăn không cho nước mắt rơi ra.

Anh khẽ gật đầu.

- Vì sao lại yêu cô ấy?

- Vì cô ấy lương thiện, cô ấy ngoan ngoãn, cô ấy nết na, cô ấy trẻ con... - Ánh mắt anh dịu dàng.

- Thế còn vì sao chọn em?

- Em dễ thương, em cố gắng trong công việc, biết mình bị lấy đồ án nhưng không nói vì em biết nhẫn nhịn, em biết cái nào tốt cái nào xấu, em biết giữ chừng mực.

- Thế anh...? – Tôi định nói tiếp nhưng đã bị anh ngắt lời.

- Anh chỉ có thể trả lời em hai câu, chúng ta chấm dứt thôi. – Anh ôm tôi.

Đêm đó tôi mất ngủ, tôi không khóc nhưng tim tôi đau. Tôi bật cười.

Cả ngày làm việc tôi cũng không tập trung làm sai tới lui đến mức anh cũng nhận ra, anh khẽ thở dài.

- Em về nghỉ ngơi đi.

- Vâng.

Tôi không về nhà ngay, tôi dạo quanh đường phố. Tôi nhớ lại những lời hôm

qua anh nói cho tôi nghe.

Chính vì không yêu tôi cho nên anh chỉ thích những điểm tốt của tôi.

Chính vì yêu cô ấy cho nên dù cô ấy có như thế nào anh cũng yêu.

Đáng lẽ ngay từ đầu tôi không nên quyết định đi con đường sai lầm này.

Tôi gọi cho anh.

- Có thể gặp em một lần cuối không ?

- Ở đâu?

- Hub cà phê.

- Được.

Tôi cúp máy rồi đi đến quán cà phê đợi anh. Tôi ngắt điện thoại, tôi muốn được yên tĩnh suy nghĩ về những gì đã xảy ra, tôi muốn biết tôi còn cần gì ở anh.

17 giờ.

18 giờ.

19 giờ.

20 giờ.

21 giờ.

Tôi đứng dậy trả tiền ly nước của mình. Anh sao lại không tới? Anh chưa bao giờ trễ hẹn với tôi cả. Tôi hốt hoảng chạy như bay đến nhà anh, trái tim tôi run rẩy, tôi sợ, tôi sợ anh gặp bất trắc. Đứng đối diện nhà anh tôi thở hồng hộc, đôi mắt tôi tìm kiếm anh ở khắp mọi nơi.

Rồi tôi đột nhiên bật cười.

Rồi tôi lại bật khóc.

Tôi khụy chân xuống mặt đường khóc nức nở.

Lần trước có thể anh đến và ôm tôi vào lòng.

Nhưng mà lần này chắc không thể nữa rồi...

Anh đang ở bên cô ấy.

Hồ Chí Minh, 29/04/2014.

- End -

Yurika